

NOVÝ KANCLÉŘ V SOUSEDSTVÍ ■

Jan Bruner

■ *Ohlasy české politické scény
na nástup Hitlera k moci*

Jan Bruner:

Nový kancléř v sousedství

*Ohlasy české politické scény na nástup Hitlera k moci
a jeho první kroky (leden 1933 – srpen 1934)*

Jako elektronickou knihu vydalo Nakladatelství P3K v Praze v roce 2011.
Ilustrace na titulní straně: „Kancléř podpisuje“ (Lidové noviny, 14. 3. 1933)
Vydání první.

© Jan Bruner, 2011
© Nakladatelství P3K, 2011

ISBN 978-80-87186-36-7 (ekniha epub)
ISBN 978-80-87186-37-4 (ekniha mobi)
ISBN 978-80-87186-38-1 (ekniha pdf)

Aktuální informace o knihách Nakladatelství P3K najdete na stránkách www.p3k.cz (info@p3k.cz).

*„Nikoliv věci, ale příběhy nás mění...“
Václav Koubek*

*Triumf totalisace – jediná strana, která je v Německu dovolena
(Ondřej Sekora, Lidové noviny, 30. 6. 1933)*

1. Úvod

Otázka, na níž chce předkládaná práce hledat odpověď, má svůj širší a užší rámec. Širším rámcem je myšlení politických stran první republiky. Prací k dějinám meziválečného Československa stále přibývá, ale tyto práce se soustředí především na události a procesy, ať už spadají do dějin politických, hospodářských či sociálních. Z názvu této práce by se mohlo zdát, že chce být jednou z této řady. Můj záměr však je trochu odlišný a směřuje spíše k dějinám mentalit. Nejde mi totiž primárně o „dění“, ale o jeho vnímání, „obraz“. Nepokládám si proto otázku po politickém vývoji, ale spíše po tom, jak tento vývoj prožívala „veřejnost“. Zde pochopitelně záleží na tom, v jakém smyslu budu tento pojem používat. Vzhledem k povaze prvorepublikového stranictví, kdy strany pokrývaly všechny základní skupiny obyvatel a hrály jednu z ústředních rolí v tehdejší společnosti, se lze mnohé dozvědět, budeme-li zkoumat myšlení politických stran, které společnost do velké míry reprezentovaly. Půjde tedy o poznání politické „scény“ v doslovném smyslu, odlišném zásadně od politického zákulisí, o to, jak bylo stranické politické myšlení veřejně prezentováno, o formu, v níž také ovlivňovalo veřejnost, nebo přinejmenším její část, nakloněnou dané straně.

Rámcem užším, tématem, na němž se má politické myšlení stran ukázat, je nástup Adolfa Hitlera do úřadu říšského kancléře. Podle přehledových prací vstoupil Adolf Hitler do vnitřního života Československa naplno vlastně až v roce 1938, předchodí styky jeho a jeho hnutí s SdP jsou jen předeherou Mnichova, která jako by se ostatních stran snad ani netýkala. Problém vidím v tom, že práce, jež by se mnou zvoleného tématu mohly dotýkat, se soustředí pouze na dvě strany pomyslného trojúhelníku, jehož vrcholy tvoří Adolf Hitler (popřípadě říšští Němci obecně), čeští Němci a Češi. Ve vztazích mezi říšskými a českými Němci, respektive mezi Čechy a českými Němci totiž docházelo ke zřetelným kontaktům, ovlivňování, krátce řečeno něco se tam „reálně“ dělo. Lze však vliv omezovat pouze na přímé zasahování dané osoby, hnutí nebo národa do politického života? Můžeme pomíjet ovlivňování myšlení? Není samozřejmě možné předpokládat, že by si českoslovenští politici či novináři nevšimli již nástupu Adolfa Hitlera k moci. Zajímali se o něj ale trvale? Považovali Hitlera za podstatnou postavu, která bude dlouhodobě ovlivňovat nejen Německo, ale také ostatní země, včetně Československa? Měli z něho obavy? Našly se i nějaké sympatie?

Problémem je časové vymezení zkoumaného období tak, aby skutečně tvořilo určitý celek. Na prostoru, který mám k dispozici, se pochopitelně nelze zabývat vývojem názorů po celá třicátá léta. Soustředím se proto jen na tzv. proces uchopení moci, jehož začátek je víceméně pevně dán datem nástupu Adolfa Hitlera do úřadu říšského kancléře. Jak však stanovit druhou mezní událost a nepustit se přitom tam, kam nesmím, totiž do popisu vlastního dění v Německu? Může mi pomoci odvolání na uznávanou literaturu k německým dějinám. Alan Bullock¹ mluví o „Hitlerově revoluci“, začínající

1 Bullock Alan – Hitler a Stalin. Paralelní životopisy, Mustang, Plzeň 1995, s. 302–339.

30. ledna 1933 a končící smrtí prezidenta Hindenburga a sloučením úřadu prezidenta i kancléře v rukou Adolfa Hitlera na počátku srpna 1934. Golo Mann² přímo píše: „Proces uchopení moci byl v srpnu 1934 dokončen.“ Nemám důvod toto vymezení nepřijmout. Musel jsem se ale při zkoumání omezit pouze na hlavní problémy, které se přímo a téměř výhradně týkaly dění v samotném Německu. Otázky související, kde bylo ve hře mnohem více vlivů a které by tudíž mou práci rozšířily přespříliš, z těch nejzajímavějších například reflexe vlivu nacionálního socialismu na vývoj v Rakousku nebo na české Němce, jsem zařadil výhradně v těch případech, kde měly názory na ně významovou souvislost s hlavní linií, kde byly důležité pro její pochopení.

Obrovským a takřka nevyčerpatelným pramenem pro studium myšlení prvorepublikových politických stran a jejich příznivců je tisk, který vydávaly. Souvislost je zde dána jednak vlivem stranického aparátu na obsah tisku, ale zanedbat nelze ani vliv tohoto tisku na širokou skupinu příznivců dané strany. Každá z hlavních politických stran vydávala hned několik titulů, pro daný účel bude postačující prozkoumání ústředních listů, vydávaných zpravidla jako deníky. Z nich mě budou zajímat především hlavní komentáře, ale také témata zpravodajství a zveřejněné projevy stranických politiků.

Výhodou i nevýhodou je množství politických směrů, které hrály v tomto období nějakou roli. Výhodou z toho důvodu, že, jak již bylo naznačeno výše, mohla být každá strana dosti úzce vymezena a souhrn stran tak mohl pokrývat základní skupiny obyvatel. Nevýhodou je nemožnost postihnout na daném prostoru všechny. Omezil jsem se proto pouze na strany československé. Vše, co se dělo v Německu, bylo problémem a tématem především pro obyvatele českých zemí, kde měly československé strany své těžiště. Z toho důvodu jsem se také nezabýval stranami, které se profilyovaly jako slovenské nebo strany národnostních menšin (maďarské, polské, rusínské). Jinou příčinu má nezařazení stran českých Němců. Pro ně by totiž musely být formulovány jiné otázky nebo by přinejmenším některé otázky musely přibýt, protože jejich postoj je celkově poněkud jiné téma.

Z československých stran lze pro jejich dlouhodobý vliv na politický život označit za nepominutelné strany někdejší Pětky – Československou sociálně demokratickou stranu dělnickou, Československou stranu národně socialistickou, Československou stranu lidovou, Republikánskou stranu venkovského a maloroľnického lidu a Československou národní demokracii. Nejsou tím ale postiženy všechny důležité politické směry.

Jednak chybí tzv. Hrad. Ten jako neformální, volná skupina osob se vztahem k prezidentu Masarykovi pochopitelně neměl žádnou vlastní politickou strukturu, tím méně oficiální tiskový orgán. Na druhou stranu, o spojitosti Hradu a především Lidových novin, formálně nezávislých, pochybuje málokdo. Použiji tedy v tomto smyslu je.

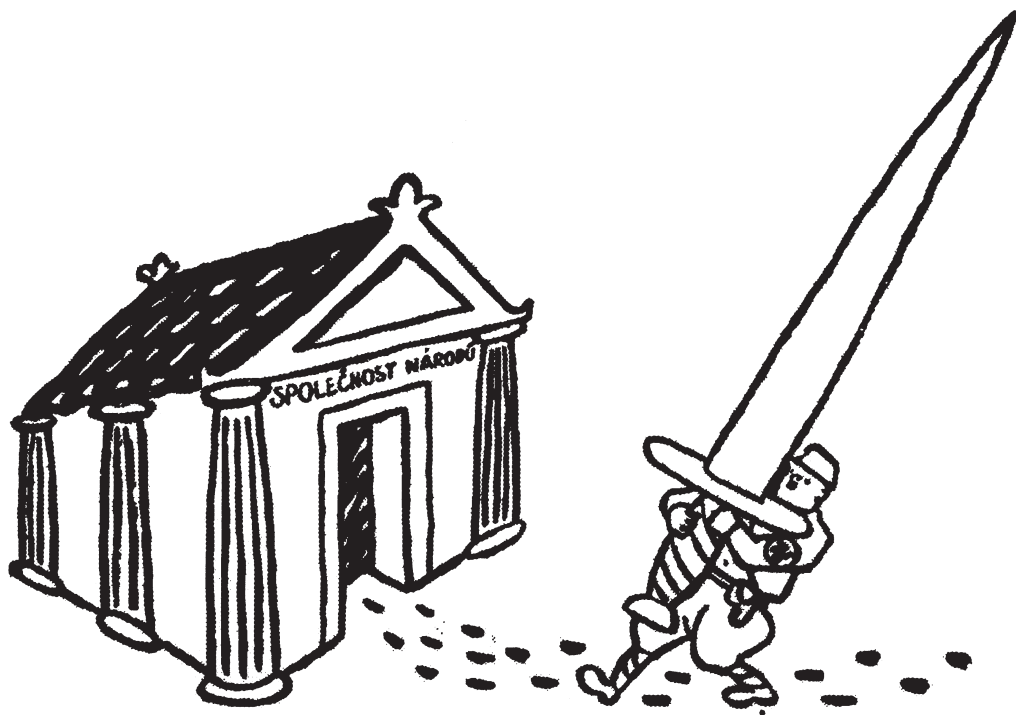
Druhou skupinou, jež nemůže být opomenuta, jsou ti, které jsem označil souhrnně jako radikály, komunisté a fašisté, zastoupení Komunistickou stranou Československa a Národní obcí fašistickou. Přes mnohé nepominutelné rozdíly mezi nimi, vedle samozřejmých rozdílů ideových tu padá na váhu například i intelektuální úroveň tehdejších sympatizantů či reálný politický vliv, se pro dané téma ukázaly jako důležitější společně

znaky. Především je to zásadní odmítání dobového společenského a politického uspořádání a odhodlání svrhnout ho třeba i násilím, kvůli čemuž se tyto strany pohybovaly na hranici zákonnosti. Ba co více, ve sledovaném období ji i překročily a tisk obou těchto stran byl na základě zákona na obranu republiky na několik měsíců zastaven. Logicky zde tedy chybějí ohlasy na některé události.

V uspořádání kapitol jsem měl dvě možnosti. Původně jsem uvažoval o tematickém řazení, kdy by do každé kapitoly byly shrnuty všechny názory vždy k jedné klíčové události. Brzy jsem se přesvědčil, že to není vhodné řešení. Každý z listů se totiž ukázal jako svět sám pro sebe, proto jsem se rozhodl nechat vyniknout (nebo se o to alespoň pokusit) vývoj názorů jednotlivých listů a srovnávat až celky.

Zbývá vysvětlit smysl parlamentních kapitol. Vztah listu a vedení strany nemusel být vždy jednoduchý, zvláště pokud ve straně vznikaly frakce. Pak se mohl list ocitnout pod vlivem skupiny, jež byla jinak ve straně slabší. Vyšle-li však strana někoho jako svého zástupce do parlamentní rozpravy, ten pak zpravidla reprezentuje většinový nebo silnější názor. Kapitoly, zabývající se rozpravami o projevech ministra zahraničí Edvarda Beneše, jsou proto zařazeny jako určitá pojistka proti přílišnému zobecňování a ztotožňování názorů listu a strany v těch případech, kdy tomu tak nebylo.

Výsledkem snažení, zachyceného na následujících stranách, nemá být poučování dávno mrtvých lidí, kde že tehdy dělali chyby, ale spíše náhled do jejich myšlení, pokus o pohled na svět, nebo alespoň na jeho část, vymezenou tématem, jejich očima. Hlavním cílem je pochopení a interpretace, nikoliv hodnocení.

*Utlačené Hitlerovo Německo sice odešlo ze Společnosti národů,
ale ono se tam po čase chce zase vrátit.
(Josef Čapek, Lidové noviny, 27. 10. 1933)*

2. Hrad

2.1. Lidové noviny

Vydavatel a odpovědný redaktor: Pavel Váša

Šéfredaktor: Arnošt Heinrich, od jeho úmrtí 3. května 1933 Eduard Bass

Nelze popisovat prvorepublikovou politickou scénu a její názory a vyhnout se přitom Hradu. Na druhou stranu však není vůbec snadné krátce definovat, co to vůbec byl Hrad. Na rozdíl od politických stran nebyl institucí, neboť oficiální prezidentský úřad tvořil pouze malou část skupiny Hradu, která jako celek neměla žádnou formální strukturu, od níž bychom mohli vycházet. Není ale rozhodně možné souhlasit s Masarykem, který existenci Hradu jako takového vůbec odmítal. Existoval jako struktura neformální, zasahující do různých společenských skupin i politických stran. Roli, kterou v dějinách meziválečného Československa sehrála skupina, spjatá s T. G. Masarykem a E. Benešem, nelze snad popsat lépe, než jak to učinil Ladislav Lipscher: Hrad je obtížně vymezitelným pojmem, ale současně rozhodujícím mocenským faktorem První republiky.³

Doba, která je důkazem důležitosti Hradu pro První republiku, začíná právě v období, kterým se zabývá tato práce. V letech 1933–35 se Masaryk pomalu stahuje z veřejného života a současně se uvolňují vazby mezi členy Hradu.⁴ Ve stále se prohlubující všestranné společenské krizi druhé poloviny 30. let pak Československu, částečně i z důvodu generační výměny, chybí právě hradní skupina elit, spojená programem demokratického státu. Právě při pohledu na dobu po jeho zániku je zřejmé, co vlastně Hrad znamenal.

Z výše uvedených důvodů je samozřejmě nemožné přímo spojit s Hradem nějaký list jako jeho „tiskový orgán“. Přesto vazby k některým titulům zcela nepochybně existovaly a byly vyjadřovány například dotacemi od Kanceláře Prezidenta republiky. Z deníků se největší přízni těšily Lidové noviny.⁵ Tento vztah si však nelze představovat jako přímou kontrolu listu ze strany formálních struktur skupiny Hradu, tedy

3 Lipscher L. – Verfassung und die politische Verwaltung in der Tschechoslowakei 1918–1938, München-Wien 1979, s. 133.

4 Lemberg H. – Die politische funktion der „Burg“, in: Bosl K. (ed.) – Die „Burg“ 1, München-Wien 1973, s. 81.

5 O dotacích z KPR: Kárník Zdeněk – České země v éře První republiky 1918–1938. Vznik, budování a zlatá léta republiky 1918–1929, Libri, Praha 2000, s. 337.

prezidentské kanceláře. Celá skupina byla spjata programem demokratického státu, ale v rámci tohoto programu mohli mít jednotliví členové různé představy o jeho naplnění. To se týkalo i tisku, který si tak zachoval určitou vnitřní názorovou pluralitu.

Lidové noviny lze bezpochyby označit za nejproslulejší list meziválečného Československa, a to především zásluhou věhlasu autorů, kteří se v této době na jejich chodu podíleli. Je-li dnes problémem zjistit byť jen základní údaje alespoň u některých spolupracovníků jiných deníků, pak jména jako Eduard Bass, Karel a Josef Čapkové, Ferdinand Peroutka či Ondřej Sekora jsou stále ještě známa i širší veřejnosti.

Primát patří Lidovým novinám i v jiné věci, pro naše zkoumání důležité, totiž v míře pozornosti, věnované zahraničním událostem. Vedle druhé a třetí strany, obsahující zahraniční zpravodajství, jim byla velmi často, snad i častěji než událostem domácím, věnována také část první strany, tedy hlavní zpráva a hlavní komentář. Jména těch největších hvězd se však v této souvislosti vyskytují jen zřídka, na některá témata měly Lidové noviny totiž svoje specialisty. O většinu článků k německým událostem se podělili dva autoři, hlavní spolupracovník Lidových novin pro otázky zahraniční politiky Rudolf Procházka, jinak odborný rada tiskového odboru ministerské rady,⁶ a Rudolf Frucht, trvalý berlínský korespondent Lidových novin.

Vysoká hra

S hloubkou německé politické krize a s připravovanou změnou vlády byli čtenáři Lidových novin obeznámeni již několik dní předem.⁷ Podle Rudolfa Fruchta je pád stávající německé vlády pouze otázkou času, neboť kancléři Schleicherovi chybí „pevná ruka“, sám vlastně jen trpně čeká, jak to dopadne. Navíc i nacionálové se chovají, „jako by byl kabinet Schleicherův již vyřízen“, nemají však vůbec jasno o podobě příští vlády. S partnerem, jenž by nejspíše připadal v úvahu, s nacisty, se totiž ještě „nedohodli ani v hlavních otázkách“. Nacionálové udělali zatím jediný ústupek, a to připuštěním Hitlerova kancléřství, zde se ovšem stále staví proti prezident Hindenburg. Jinou možností, o níž se uvažuje „na mnohých místech“, je návrat Papena, ovšem ani ten by nesestavil svůj kabinet „obratem ruky“. Fruchtův hlavní dojem ze spleti možností? „Čím neuspořádanější a zmatenější je situace, tím větší je naděje pravice, že bude diktatura konečně jediným možným východiskem.“

Když ke Schleicherově demisi skutečně dochází, srovnává ji Rudolf Procházka⁸ s demisí vlády francouzské, přesněji řečeno píše o jejich nesrovnatelnosti. V obou zemích je sice v současnosti politická krize, ovšem naprosto rozdílné hloubky. V Německu nastal „po demisi Schleicherově hotový bankrot nejen oficiální politiky, nýbrž politiky jako rozumné a soustavné činnosti vůbec“. Není totiž nikdo, kdo by mohl vytvořit silnou vládu. Jediný, kdo by se odvážil ujmout tohoto úkolu, Adolf Hitler, nastoupit zatím nemohl, protože mu v tom bránili všichni ostatní. Sami si však také „netroufali jít

6 Kulturní adresář ČSR, ed. A. Dolenský, II. ročník, Praha 1936, s. 433.

7 Hitler přece kancléřem?, 28. 1. 1933, č. 50, s. 2. Pod tímto titulkem zpravodajství i komentář, signovaný B. K. (= berlínský korespondent).

8 P – Dvě demise. Paul Boncourouva a Schleicherova, 30. 1. 1933, č. 53, s. 2.

dále“. Co tedy bude? Papen i Hitler jsou sami nepřijatelní především pro „dělnictvo“, které by reagovalo „obecnou stávkou“. Jedinou možností tak bude rozdělení vládní moci mezi Hitlerem a Hugenbergem. Ani to ale nemůže být řešením dlouhodobým. Existuje vůbec něco, na čem by se mohla německá pravice sjednotit? Podle Procházky ano. „Kdo jiný mohl by je srovnat než Hohenzoller?“

Zatím viděli komentátoři kolem německé budoucnosti více otázek než odpovědí. 30. leden jim dal odpověď na jméno kancléře, i tak však zbylo nejasností více než dost, což můžeme vidět již z titulku příslušného Procházka komentáře, jenž má na konci otazník.⁹ Otázkou základní je mu to, zda Adolf Hitler dosáhl opravdu toho, co chtěl. Dostal „moc, či jen její jméno“? Vnutil se „pánům, kteří neviděli jiného zbytky“, nebo „byl vpuštěn naopak právě proto, že už se nezdá nebezpečný“? Na jednu stranu ho rozhodně nebude možno „po několika týdnech kolísání zase jen tak propustit jako kohokoliv jiného“. Na druhé straně jsou však národní socialisté, byť na to Hitler „opojen úspěchem“ zapomínal, zatím jen „nástrojem“, který „byl stvořen z něčí vůle a milosti“ za jediným konkrétním účelem: „zachycovat a organisovat zbídačelé a zmatené masy zejména mladých lidí bez budoucnosti, aby nepadli do rukou socialistům“. Zatím tedy Hitler rozhodně není tím, kdo má ve vládě silnější pozici, a neměl by na to zapomínat. „Chtít spasit Německo podle vlastní docela nové fasony, to byla domýšlivost.“ A jaká je stará „fasona“? Procházka nemění svůj dřívější názor na směřování určujících politických sil i celé země. „Pro Německo je jen jeden způsob blaženosti: umírat pro krále pruského“, s tímto programem jsou ve vládě Papen, Neurath či Blomberg. „Německý kapitalismus i reakce hospodářská i politická“ se s nástupem této vlády dostávají „plně do sedla“. Národní socialisté, kteří to umožnili pouze za „prestýžní ústupek“ kancléřství a úřad ministra letectví, když je v Německu vojenské letectvo beztak zakázáno mírovými smlouvami, popírají tak „znovu vše, co souviselo se socialismem v jejich firmě i v jejich klientele“. Lze tak očekávat potvrzení slov některých „zkušených lidí“, že „proti Hitlerovi není jiného léku, než šest měsíců jeho vlády“. Smíme tomu rozumět tak, jako by byl pro Procházku Hitler odepsaný již v tomto momentu? Jak naznačuje úvod komentáře, nikoliv. Zda totiž Hitler na tuto vládu přistoupil „ze skromnosti“, jelikož si uvědomil hranice svých možností, nebo „z vypočítavosti“, protože chce obehřát „i takové falešné hráče, jako jsou Papen a Hugenberg, tají se v jeho svědomí“.

Prvním Hitlerovým krokem v pokusu o obehřání ostatních je pro Procházku¹⁰ rozpuštění říšského sněmu, jímž „začíná boj“. Volby budou následovat velmi brzy, v době, v níž ještě nebude možná „soudná kritika činnosti režimu“. Zřejmá je tak Hitlerova snaha, aby se volilo především „pod dojmem samotného faktu ‚uchopení moci‘“. Bude-li v Německu „zachován ještě jistý pořádek“, nemohou hakenkrajceři získat nadpoloviční většinu, ba co víc, Procházka neočekává ani nadpoloviční zisk celé pravice. Hlavním výsledkem tak bude zisk Hitlera na úkor ostatních pravicových stran, pokles síly „konservativní složky nynější vlády“. Ta by se pak mohla zachránit jen pokusem „o opětné nastolení Hohenzollerů“.

9 P – Hitler či Hugenberg?, 31. 1. 1933, č. 55, s. 1.

10 P – Vysoká hra se začíná, 3. 2. 1933, č. 61, s. 1.

Především jako boj o převahu v současné vládě chápe březnové volby i Rudolf Frucht.¹¹ „Německý vládní vůz se řítí za nerovným spřežením“, v němž zatím není možno určit, kdo je silnější. Triumvirát Hitler, Hugenberg, Papen má pouze „jednotu v záporu“, spojuje je odpor k parlamentní demokracii. Jinak mezi nimi vládnou neshody, jež se plně projeví právě teď. „Bude-li volební boj tentokrát nejkratší, bude zato nejprudší.“ Jak Frucht upozorňuje v jiném komentáři,¹² nevede se tento boj především proti levicovým stranám právě v rukavičkách. „Německo ještě nemělo tisk tak spoutaný jako nyní.“ Tisk komunistů byl zakázán celý, sociální demokraté „musí své protesty jen šeptati“, aby nedopadli právě tak. Nejde však jen o levici, vždyť zákaz stihl dočasně i listy Centra. Stav tisku je navíc jen jedním z rysů předvolebního boje, dalším, jenž rozhodně nelze pominout, jsou narůstající násilné srážky i oběti. Zkrátka, přinejmenším do 5. března „horečka v Německu bude ještě stoupati“.

Země rozvrácená nenávistí

Do tohoto obrazu zapadal velmi přesně požár říšského sněmu. Vezmeme-li do ruky první číslo, vyšlé bezprostředně po něm, tedy tentokrát výjimečně odpolední vydání,¹³ vidíme na první straně jednoznačný hlavní titulek: „Komunisté v Německu zapálili budovu říšského sněmu“, navíc s neméně štavnatým podtitulkem „Požár počátkem komunistického teroru“. To je především důsledkem toho, že v daný moment byla k dispozici pouze takto vyznívající zpráva ČTK, zakládající se na oficiálních zprávách z Německa (a tedy i na oficiálním výkladu událostí), v dalších vydáních je již celá událost podávána méně jednoznačně, především pokud jde o otázku původce a pachatele. Tak vyznívá i jediný otištěný komentář, jehož autorem je Rudolf Frucht.¹⁴ Požár jako takový má pro něj nepochybně zásadní význam, „záře plamenů [...] bude patrna daleko v celém Německu“, protože hořící říšský sněm se může stát „fanalem“, „poplašnou pochodní začínající občanské války“. Vyhýbá se však jasnějšímu vyjádření svého názoru na to, kdo byl původcem požáru, omezuje se pouze na popis postojů hlavních dotčených politických táborů. Národní socialisté „volají po pomstě“, sociální demokraté zase po tom, aby nebyli s tímto případem spojováni a aby nebyl zakazován jejich tisk. Komunisté prohlašují, že by nikdy nebyli natolik pošetilí, aby dali „svému úhlavnímu nepříteli tak vítanou záminku k těžkým odvetným opatřením“. Frucht rozhodně netvrdí, že pachatelé jsou komunisté, ale ani to nevyvrací. Otázka původce pro něj totiž není až tak zásadní. Tento čin, bez ohledu na to, kdo za ním stojí, vypovídá mnoho o atmosféře v Německu. „Nenávist mezi jednotlivými politickými tábory vzrostla až nesnesitelně“.

11 Dr. Rudolf Frucht – Nové panstvo, 9. 2. 1933, č. 72, s. 1.

12 Dr. Rudolf Frucht – Německá volební kampaň, 22. 2. 1933, č. 96, s. 1.

13 28. 2. 1933, č. 108, s. 1.

14 Dr. Rudolf Frucht – Fanal?, 1. 3. 1933, č. 109, s. 1.

Jaká je vůle německého národa?

Když byly oznámeny výsledky březnových voleb, objevilo se v následujících dnech hned několik komentářů s jejich dosti odlišnou interpretací. Jako první se vyjádřil Rudolf Frucht.¹⁵ Toho lze nejen v tomto případě označit za nejpesimističtějšího. (Či realistického? Jak chcete.) Nejdůležitějším výsledkem těchto voleb je pro něj vítězství nynější vlády, přičemž se navíc ukazuje, že ostatní jsou v ní jen jako „pouhý přívěsek obrovské strany národně socialistické“. Důsledek pro budoucnost je jasný, „po vzoru Mussoliniho bude také v Německu záhy rozhodovat toliko jedna vůle: Adolfa Hitlera“. Přitom ostatní strany mnoho svých voličů neztratily, ovšem národní socialisté získali tím, že se jim podařilo přesvědčit k účasti voliče „dosud vlažné“. Pokud se Frucht podívá na výsledky jako celek, nezůstane jen u očekávání Hitlerovy diktatury, připojuje ještě na závěr hodnocení voleb jako výpovědi o obecném politickém zaměření německých voličů. „Většina německého národa netápe nyní v nejistotě o tom, co jeho votum znamená. [...] Německý národ ve své většině odmítl parlamentní demokracii.“

Hned v témže vydání však zaznívá i tón značně odlišný, když J. Kolářík¹⁶ porovnává sobotní inauguraci nového amerického prezidenta F. D. Roosevelta a nedělní německé volby. U obou událostí si zatím nemůžeme být jisti tím, co přinesou. Ovšem již teď autor předpovídá, že Adolf Hitler „nebude dělat všechno, co má v programu“, a to z toho prostého důvodu, že ještě „není ve vládě sám se svými lidmi“.

Ani Rudolf Procházka¹⁷ nepovažuje Hitlerovu diktaturu za neodvratnou. Hitler sice volby vyhrál, ale ostatní nebyli poraženi, neztratili voliče. „Nejpozoruhodnějším zjevem“ je pro Procházku „pevnost, kterou osvědčilo německé dělnictvo“. Ano, do budoucna je otevřeno ještě mnoho možností vývoje a nejsou všechny příjemné, ale „německý národ není ještě fašistický, říšská ústava není stržena kalnou vodou“.

Jaroslav Kallab¹⁸ se dokonce domnívá, že, i přes Hitlerovo vítězství ve volbách, nemůže být demokracie hitlerismem poražena, neboť tak by se mohlo stát pouze „jiným, aspoň dočasně lepším uspořádáním společenských poměrů“. Hitler sice znovu probudil síly „egoistického nacionalismu a romantismu, jež, jak jsme doufali, se ve světové válce vybilys naposled“, ale to znamená jen oddálení uzdravení demokracie.

Jinou možnost budoucího vývoje Německa, než je Hitlerova diktatura, nabízí dokonce i Frucht.¹⁹ Hitler se zatím osvědčil pouze jako řečník a způsobil tak velká očekávání, ovšem „výkony státníka má teprv dokázat“. Frucht nevylučuje dokonce ani možnost zcela jiné změny německého státu, kterou zmiňoval zatím především Procházka, soudě podle jeho jen jaksi mimochodem nahozené poznámky, že „Hohenzollerové mají dobré vyhlídky“.

15 Hitler s Hugenbergem a Papenem mají přes 51% hlasů, 6. 3. 1933, č. 118, s. 1. Pod tímto titulkem zpravodajství i komentář B. K.

16 J. Kolářík – Po neděli, 6. 3. 1933, č. 118, s. 2.

17 P – Dosáhlo se účelu?, 8. 3. 1933, č. 122, s. 1.

18 Jaroslav Kallab – Vítězství hitlerismu, 12. 3. 1933, č. 130, s. 1.

19 B. K. – Hitlerův triumf, 7. 3. 1933, č. 120, s. 3.

Cena demokracie

I když nebyli autoři Lidových novin jednotní v názoru, zda je již možno německou demokracii odepsat, shodovali se zcela v tom, že je přinejmenším v ohrožení, pod tlakem nedemokratických sil. Vyvozovali z toho jasný závěr: pohled do Německa nám může být dobrý především pro uvědomění si hodnoty poměrů, v nichž žijeme, československé demokracie. Slovy Ferdinanda Peroutky:²⁰ „Nouze naučila Dalibora housti a hitlerismus, dá bůh, bude znamenitým učitelem pro demokracii.“ Především musíme, „jestliže za něco stojíme“, vyvodit z událostí v Německu „poučení, jak se má demokracie bránit“. Sám Peroutka tak činí alespoň písemně. V jiném svém komentáři²¹ napadá československé komunisty, kteří by se měli stydět za své zavrhování a napadání demokracie. „Hitlerův režim nyní bez našeho přičinění dokazuje výtečnost svobody.“ Eduard Bass²² kritizuje naopak zástupce opačné strany politického spektra, českou pravici, v níž „vítězství hitlerovského nacionalismu rozpálilo [...] mnoho hlav“ natolik, že začínají uvažovat o nastolení „řádného národního režimu“, tedy vlády bez Němců a socialistů. To považuje Bass za věc naprosto nepřijatelnou, hrozící tragickými důsledky. „Positivní věcí je jen klidná dohoda a práce na základně co nejšířší.“

Navzdory častým projevům na obranu demokracie se nějaké zvláštní pozornosti komentátorů Lidových novin netěšilo omezování demokratických práv jedné skupiny obyvatel Německa, židů. V žádném případě to nemyslím tak, že se o něm čtenáři ze stránek Lidových novin nedozvěděli nic. Naopak, zpravodajství jak o bojkotu židovských obchodů, tak o zákonu, vykazujícím židy ze státních služeb, je rozsáhlé a z velké části na první straně, komentář lze však nalézt pouze jediný. Jedná se o jeden z mála případů, kdy Rudolf Frucht²³ vidí rozpor mezi snahou Hitlera a jeho hnutí a smýšlením obyčejných Němců. V centrech měst se většina obyvatel do bojkotu zapojila pouze tím, že „zvědavě koukala“, kdo je žid. V předměstských dělnických čtvrtích měl dokonce vyhlášený bojkot účinek přesně opačný: u židovských obchodníků s vejci bylo „plno prostých proletářek“, což Frucht označil za „jakousi tichou demonstraci odboje“, ba dokonce za „projev socialistického smýšlení“. Boj Hitlerova režimu proti židům se tak do komentářů prosadil více až v červenci, kdy Hubert Ripka upozorňuje na nutnost mezinárodního řešení tohoto problému na půdě Společnosti národů²⁴ a na nedůvěryhodnost zástupce Německa v jednom z orgánů SN, který horuje pro ochranu menšin pouze v případě zahraničních Němců, ne již u německých židů.²⁵ Profesor biologie na Masarykově univerzitě v Brně Jan Bělehrádek²⁶ se zase zaměřil především na kritiku nacistické teorie zachování čistoty rasy („především není na světě vůbec čistých ras“²⁷)

20 F. Peroutka – Pořádek a počestnost, 19. 4. 1933, č. 198, s. 1.

21 F. Peroutka – Po neděli, 3. 4. 1933, č. 170, s. 1.

22 E. Bass – Radikální záchvaty, 5. 4. 1933, č. 174, s. 1.

23 Rudolf Frucht – Po bojkotu, 6. 4. 1933, č. 176, s. 1.

24 R – Pronásledování německých židů stává se problémem mezinárodním, 10. 7. 1933, č. 339, s. 2.

25 R – Kdy dr. Medinger neochraňuje menšin? Když jde o německé židy!, 7. 7. 1933, č. 334, s. 2.

26 Kulturní adresář ČSR, ed. A. Dolenský, II. ročník, Praha 1936, s. 26.

27 Dr. J. Bělehrádek – Čistota rasy, 11. 7. 1933, č. 341, s. 1.

a s ní související zákon o nucené sterilizaci (při zahrnování i příbuzných postižených vede zákon k tomu, že se dobrovolně mohou nechat sterilizovat téměř všichni²⁸).

Úpadek stranictví

Konec německých politických stran sledují autoři Lidových novin s velkým zájmem. Nenajdeme zde však jen odsouzení Hitlera za potlačení ostatních stran, dosti široce jsou rozebírány i chyby poražených. Jako první, ještě z jara, přichází na řadu kritika sociální demokracie z pera Huberta Ripky.²⁹ Jde o výtku poměrně rozšířenou a můžeme se s ní setkat i v jiných listech: německá sociální demokracie nebojovala. Zažívá svůj druhý velký úpadek a opět z velké části z vlastní viny, protože právě tak, jako rezignovala v roce 1914 na svůj antimilitarismus, dnes se „bez jakéhokoli účinného odporu pokořila před lomeným křížem“. Vina je jednoznačně na stranických vůdcích, kteří „zpohodlněli, ztratili bojovnost a odvalu, především osobní statečnost“. Zradili tak především řadové členy a příznivce, o jejichž postoji Ripka nepochybuje. „Masy zůstaly praporu věrné, ale ruce vůdců se příliš třásly, aby jej dovedly a chtěly udržet.“ To Rudolf Frucht ve svém komentáři k červnovému zákazu SPD³⁰ příliš na věrnost mas nesázel. S Ripkou se vcelku shoduje v úsudku, že „úpadek marxismu“ není pouze „výsledkem násilí a pronásledování“, ne už ale v označení skutečného důvodu. V Německu je totiž již naprosto neúčinné heslo o spojení proletářů všech zemí a jeho místo zaujímají hesla naprosto odlišná: „...tisíce dělníků pokládají už pád sociální demokracie za konečný a zkoušejí to nyní s hitlerovstvím, které hlásá na ulicích a tržištích jednotu národa a konec třídních a stavovských rozdílů.“

O nic lépe na stránkách Lidových novin, či přesněji řečeno u Rudolfa Procházky,³¹ nedopadl ani Hugenberg a jeho nacionálové. Hugenberg se sice snažil zatáhnout Hitlera do svých plánů a využít ho pro své cíle, ale od samého začátku bylo jasné, že pro Adolfa Hitlera je to hra „kdo s koho“. „Nebude-li sám podroben, podrobí si všechno ostatní.“ Teprve teď, když odchází z vlády a jeho strana je v koncích, snad Hugenberg pochopil, jakou chybou byl jeho „spolek s čertem“. S Hitlerem není možný kompromis, na místě je jen „tvrdý postup“. Pro Hugenberga přichází toto poučení asi příliš pozdě, ne tak pro všechny ostatní – tedy i pro nás.

V souvislosti s uzákoněním jediné politické strany přináší ještě jeden poznatek autor, skrytý za značkou B (Bass?).³² V Německu jsme mohli pozorovat dva současně probíhající procesy: jednak „vzrůst a upevňování politické moci stran“, jednak to, jak „začíná život v nich odumírat“. Hlavní věcí se stala tuhá kázeň a úřední aparát. Proč by nás to mělo zajímat? „Kdo se zamyslí nad vlastnostmi našich nacionálních [tj. pouze pravicových] – pozn. J. B.]stran, najde v nich mnoho znaků typicky německých.“ Proto si musíme dát pozor na úpadek našeho stranického systému po německém způsobu.

28 Dr. J. Bělehrádek – Eugenika na postupu, 8. 8. 1933, č. 393, s. 1.

29 H. Ripka – Prohra německé sociální demokracie, 8. 4. 1933, č. 180, s. 1.

30 Dr. Rudolf Frucht – Nové heslo v Německu, 27. 6. 1933, č. 318, s. 3.

31 Rudolf Procházka – Spolek s čertem, 1. 7. 1933, č. 325, s. 1.

32 B – Kontrola a kritika, 16. 7. 1933, č. 351, s. 1.

Německo probuzené nebude nikdy Německo odzbrojené

Komentátoři Lidových novin zjevně chápali Hitlerovo Německo jako zahraničně politické nebezpečí. Zatím to byly spíše zmínky, naplno to vyslovil jako první Ferdinand Peroutka.³³ „Němečtí vojáci vydávají časopisy, ve kterých se můžeme poučit o jejich úmyslech v případě války. Československo v nich hraje důležitou roli“, podobnou jako Belgie v roce 1914. Navíc však má být „zásobárnou pro Německo“, což by mělo za následek umírání hladu. Tématu možné války se vyhýbali téměř všichni komentátoři ostatních listů, proto je Peroutkův článek tak výjimečný samozřejmostí, s jakou o této hrozbě píše. Závěr stojí za to ocitovat celý. Nejen proto, aby vyniklo, že pro Peroutku není na místě pouze diskuse, právě tak, jako nejsou plány německé armády tak zcela teoretické, ale i jako doklad jeho chápání blízkosti válečného konfliktu, projevujícího se mimo jiné i nápadným používáním přítomného času. „Kdyby v příští válce bylo možno zůstat neutrálním, snad bychom se pro to rozhodli. Ale není to možno. Německo je v situaci, že nás nemůže nechat na pokoji. Tu se mi lépe líbí trpět jako muž statečný než jako zbabělec.“ Že se nejednalo jen o momentální záchvat pesimismu, ukazuje Peroutkův komentář o dva týdny později,³⁴ jehož obsah je v podstatě totožný.

Má-li jeden z důležitých komentátorů listu takovéto názory, pak nemůže nikomu připadat překvapivé, s jakou pozorností sledují Lidové noviny průběh a perspektivy odzbrojovací konference. Když je konference na konci června odročena, nedává jí ženevský zpravodaj Lidových novin do budoucna mnoho šancí na úspěch.³⁵ Jde to s ní zkrátka „z různých příčin od desíti k pěti“. Vyjmenovává alespoň příčiny nejdůležitější: „plané americké sliby“ větší angažovanosti a „Hitler v Německu“. Hitlerovi je proti myslí již samotné programové zaměření konference, neboť „Německo probuzené nebude nikdy Německo odzbrojené“. Proto je třeba se připravit i na naprostý neúspěch odzbrojovací konference. „Bude-li tento neúspěch náhlý a otevřený nebo bude-li zakryt několikerým odkladem, to na věci nic nemění.“

Může Hitler vůbec najít nějakého zahraničního spojence? Podle Procházky³⁶ si velmoci musí uvědomovat, jak obrovskou chybou by byly ústupky vůči Hitlerovi, především v otázce jeho vměšování do rakouských záležitostí. Velmoci mohou buď zcela rezignovat nebo na Hitlera přitlačit a vytrvat. Pokud totiž „nebude fronta Evropy proti anšlusu pevnější a soustředěná, palba velmocí přesnější, bude to známka, že únava a rezignace jsou obecná a Hitler má další partii vyhránu“.

Velmoci se proti Hitlerovi postaví nebo nepostaví, ale není zde ani náznak možného spojení. Kde má tedy Hitler hledat? Určitou představu má spolupracovník Lidových novin pro vojensko-strategické otázky, skrývající se za pseudonymem Stanislav Yester, Emanuel Moravec.³⁷ Podle něj trvá spolupráce s SSSR, vzájemné vztahy se v poslední době ochladily pouze na povrchu. Spojuje je totiž stále odpor k západu. Němečtí vojáci teď očekávají v „sovětském Rusku vojenskou diktaturu, která by se s nimi rozdělila

33 F. Peroutka – Po neděli, 26. 6. 1933, č. 316, s. 1.

34 Ferdinand Peroutka – Po neděli, 10. 7. 1933, č. 339, s. 1.

xx – Ohrožené odzbrojení, 30. 6. 1933, č. 323, s. 1.

36 Rudolf Procházka – Hitler v soustředěné palbě, 11. 8. 1933, č. 399, s. 1.

37 Stanislav Yester – Německé námluvy v Rusku, 15. 8. 1933, č. 406, s. 1.

o svět“. Ovšem ani toto spojenectví nemá příliš vyhlídek na dlouhé trvání. „Co jsou dějiny dějinami, nikdy nebylo věcí snadnou rozdělit společnou kořist mezi dvěma státy, kde komandují vojáci. Hlavně kdyby potom mělo dojít na společné hranice.“

Ani Německo víceméně osamocené ale není možno podceňovat, na což, stále ještě v srpnu, tedy před obnovením jednání odzbrojovací konference, upozorňuje opět Procházka.³⁸ Je těžké vybrat, která z Procházkových vět zní nejhrozněji. Snad tato: „Německo se vrací ke své síle a ke své filosofii síly.“ Jde dokonce ještě dál, když upozorňuje na marnost čekání na to, až se Německo samo změní. Ne, „Německo nebude jiné a neudělá nám život opět lehkým“. Musíme se aktivně starat my, jak jinak než „včasným soustavným připravováním obrany“, starat se o „jednotu a jistotu mezi námi“.

V této chvíli jsme teprve dva měsíce před dramatickým odchodem Německa ze Společnosti národů a z odzbrojovací konference, přitom některé komentáře Lidových novin, zvláště ve srovnání s ostatními listy, působí již nyní tak, jako by vyšly několik dní po něm.

Hitlerovství na postupu

Problémem však nebyl pouze postoj a chování německé vlády. Již jsme viděli, že především Rudolf Frucht viděl navíc většinu německého národa nikoliv jako mlčící či potlačenu, ale naopak jako souhlasící. Na podzim 1933 se toto přesvědčení objevovalo na stránkách Lidových novin v ještě jednoznačnější podobě.

Právě vliv a rozšířenost hitlerovství je podle neznámého komentátora³⁹ hlavním důvodem vraždy Theodora Lessinga v Mariánských Lázních. Čin jako takový „hitlerovcům“ zatím připisovat nelze, ale „i kdyby byl pytlák Eckert ze vsi Šancu u Mariánských Lázní vraždil z vlastního podnětu, jisto je, že zločin vyplynul z té davové psychosy, kterou vypěstilo a stále ještě podněcuje hitlerovství“. Z německého národa, a, jak vidno, týká se to také přinejmenším části našich Němců, se stal „dav uměle vydrážděný soustavnou agitací do nekontrolovatelné psychosy“, pročež si ostatní národy musejí „zachovat chladné nervy a býti na bdělé stráž“.

V samotném Německu pak Frucht⁴⁰ vidí Hitlera jako pána, jehož moc neobyčejně roste. „Kdo žije trvale v Německu a kriticky sleduje a zkoumá dosavadní události, musí uznati, že vláda hitlerovců [...] se jen stávala pořád neomezenější.“ Nejen, že se zmocnila celého života politického a hospodářského, poté se vrhla na kulturní, ale nyní se snaží proniknout i do života soukromého. Necháávají si to Němci líbit dobrovolně nebo lze očekávat nějaký odpor? Na tuto otázku odpovídá berlínský zpravodaj v dalším komentáři.⁴¹ Všichni, kteří dnes v Německu ještě „stojí stranou a zatínají v kapsách pěsti“, by možná rádi protestovali. Ovšem vzpomínka na 18 000 lidí v koncentračních táborech „ukládá němou zdrženlivost“. Navíc Frucht nepochybuje o tom, že takoví lidé

38 Rudolf Procházka – Německo – těžký případ, 18. 8. 1933, č. 411, s. 1.

39 sh – Vražda v Mariánských Lázních, 1. 9. 1933, č. 437, s. 1.

40 Dr. Rudolf Frucht – Hitlerovství na postupu, 14. 9. 1933, č. 461, s. 1.

41 Dr. Rudolf Frucht – Propaganda a plány, 27. 9. 1933, č. 485, s. 1.

jsou v jasné menšině. Objektivní pozorovatel musí uznat, „že se v dnešním Německu zdá stále více ujímati hitlerovské nazírání na všechny zjevy a věci“.

Hazardérův skok do tmy

Jenom pro připomenutí toho, jak málo se musely měnit komentáře Lidových novin po odchodu Německa ze Společnosti národů a z odzbrojovací konference, začněme kapitolu, jež je jim věnována, Peroutkovou úvahou nad Hitlerovým projevem na zářijovém stranickém sjezdu.⁴² Ten projev mu zněl, jako by „vlk svolal vlčí schůzi a položil na denní pořad otázku, jak se ubránit útokům ovcí“. Proto by pro nás bylo nebezpečné zůstat dále ovcemi. Musíme vycházet z toho, že jednotliví „hakenkrajclerři“ se dají „udržet na uzdě“ už jen pohledem na ozbrojeného četníka. Právě tak na „hakenkrajclerské Německo“ udělá dojem pouze pohled na ozbrojenou armádu. Přitom Peroutka sám sebe i nadále nepovažuje rozhodně za militaristu. Takovéto požadavky nepíše „bez lítosti, neboť jsme doufali v jiný světový vývoj. Ale musíme jako muži přijmout situaci, jež je nám vnucena.“

Po zahájení konference připustil na chvíli Rudolf Procházka⁴³ možnost, že bude v otázce Německa jednání úspěšné. Německo je naprosto izolováno, především z důvodů kulturních, pro svou „vzpouru proti celé křesťanské vzdělanosti“. Velmoci si uvědomují, že vyzbrojit takové Německo je nepřijatelné a nebezpečné. Německu se dokonce podařilo to, co nikomu jinému – požadavkem svého zbrojení spojilo velmoci v jednotnou frontu proti sobě.

Když následoval odchod Německa z jednání, považoval ho Procházka⁴⁴ právě za logický důsledek shody Francie, Anglie a Spojených států v otázce nemožnosti znovuvyzbrojení Německa. Adolf Hitler, „největší demagog a hazardér světových dějin“, sice mluví stále o rovnoprávnosti Německa, ale kontrola, k níž jednání směřovalo, by odhalila „jak daleko už jsou Němci nezákonně napřed“. Proto Hitlerovi nezbyvalo než odejít. Situaci je nutno brát „svrchovaně vážně“. „Jen úplný klid a jistota států zastoupených v Ženevě a zejména Francie a Anglie může odvrátit evropské neštěstí.“ V tomto bodě je Procházka přeci jen optimistou. Ostatní státy Německu nové zbraně „nikdy nepovolí“. „Bude-li si je chtít opatřit svémocně, budou všichni vědět, že mu k tomu nesmějí poskytnouti času.“

Když se za několik dní zamýšlí „s odstupem“, nevidí situaci příliš vyhrcoanou, alespoň pokud jde o současnost. „Hitler naprosto nemíní vyprovokovat válku nebo dát se k ní vyprovokovat.“ Uvědomuje si nepochybně svou osamocenosť, jeho úsilí musí proto směřovat nejprve ke změně současného rozložení sil. Zatím mu stačilo jen „zneklidnit atmosféru“, neboť ví, že „druhý tábor je silný a jednotný jenom v míru“. Podíváme-li se do vzdálenější budoucnosti, tak tam už se máme čeho obávat. Německo nepochybně zbrojí, ale „nebezpečnější německé zbrojení je zbrojení duší a nejnebezpečnějším jedem je otravování mládeže bojovností“.

42 Ferdinand Peroutka – Po neděli, 4. 9. 1933, č. 442.

43 Rudolf Procházka – Fronta proti Německu, 12. 10. 1933, č. 512, s. 1.

44 Rudolf Procházka – Marná demonstrace Německa, 15. 10. 1933, č. 518, s. 1.

Své obavy neskrývají ani ostatní komentátoři. Nejméně jasno má František Weyr.⁴⁵ Přes všechny Hitlerovy řeči o rovnosti mu připadá podezřelá a nebezpečná důležitost, kterou „nynější Německo přikládá obecnému odzbrojení nebo vlastnímu ozbrojení“. Proč mu jde právě o to, jaké budou důsledky? Ženevský zpravodaj Lidových novin⁴⁶ se na ně neptá, domnívá se, že již jsou zřejmé. Po „německém skoku do tmy“ nastává v mezinárodní politice největší poválečná krize. „Evropa vchází do nebezpečného údobí, v jakém dosud nebyla od r. 1918.“ Jednání s Německem padlo, zbývá jen jediné, o co se lze opřít a na čem je nebytné trvat – mírové smlouvy.

Byla-li zřejmá návaznost mezi komentáři před odzbrojovací konferencí a po jejím zahájení, pak se poněkud vymyká Procházzkovo hodnocení jejího odročení.⁴⁷ Chápe, že tento postup bude vykládán jako „výraz rozpaků a nerozhodnosti“, zvláště ve srovnání s rozhodností, kterou projevil Adolf Hitler. Procházka se však účastníků konference zastává, protože oni musejí něco vytvořit, o což Hitler ani neusiloval a „odešel s prázdnými rukama“. Ano, nemění nic na svém stanovisku, že „je třeba odpírati zlu a ještě lépe mu předcházeti, ale nikoli zlem“. Je to něco jiného, než tvrdil Procházka dosud? Myslím, že nám to prozradí závěr článku: „Musíme poskytnouti Německu i hitlerovskému času, aby se ospravedlnilo nebo kompromitovalo i na to nebezpečí, že mu tím zároveň poskytujeme času, aby se ještě lépe vyzbrojilo.“

Takový názor je však výjimkou, nejen v listu, ale i u samotného Procházky. Když se na konci roku vrací k úvaze o dalších úkolech odzbrojovací konference, nepovažuje za ně pouhé vyčkávání na další kroky Německa:⁴⁸ „...až se koncem ledna sejde znovu hlavní výbor konference odzbrojovací, shledá, že po dvou letech vyčerpávající práce musí se pustit do otázky, jak upravit nové zbrojení“.

Sjednoceni za Hitlerem

Především zásluhou Rudolfa Fruchta se vyznění komentářů k rozložení sil v Německu příliš nezměnilo. Velkou demonstrací podpory Hitlerově vládě byly podle něj listopadové volby, spojené s plebiscitem k odchodu ze Společnosti národů. Již před jejich konáním⁴⁹ sice uznává, že volby poněkud ztrácejí vypovídací hodnotu, když je připravena jen jedna kandidátní listina, ovšem s plebiscitem, tázajícím se po podpoře vládě, je to jinak. „Přesvědčení, že Němci přisvědčí v ohromné většině na tuto otázku je pevné a obecné.“ Nestane se tak z donucení, voliči v tomto případě skutečně vyjádří svůj názor. Společnost národů nebyla v Německu populární nikdy a dnes „německý lid je přímo opojen pýchou a dosti učiněním“ nad rázným vystoupením do té doby oslabeného Německa. Výsledky hlasování⁵⁰ pak považuje přímo za „velký triumf nynějšího vládnoucího systému“. „Bude-li zítra národně-socialistický tisk mluvit o tom, že

45 František Weyr – Rovnost v odzbrojení, 22. 10. 1933, č. 531, s. 1.

46 xx – S Německem, bez Německa, proti Německu?, 26. 10. 1933, č. 538, s. 1.

47 P – Vyčkávací stanovisko, 27. 10. 1933, č. 540, s. 1.

48 Rudolf Procházka – Zbrojení místo odzbrojení, 23. 12. 1933, č. 642, s. 1.

49 Dr. Rudolf Frucht – Volební boj, 2. 11. 1933, č. 548, s. 1.

50 Celé Německo za Hitlerem, 13. 11. 1933, č. 568, s. 1. Pod tímto titulkem zpravodajství i komentář, signovaný B. K.

hitlerovské hnutí splynulo s německým lidovým souručenstvím nebo opačně, nebude to přepínání.“ Důvodem není jen výsledek plebiscitu, ale také absence očekávaného rozdílu mezi ním a výsledkem voleb. „Ukazuje se, že počet těch, kteří stojí proti národnímu socialismu s obdivuhodnou bezmocností a nepřítelstvím je podivuhodně malý.“

Podle Rudolfa Procházky⁵¹ nelze ovšem hodnotit výsledky „jako projev svobodného a rozumně uváženého rozhodnutí [...] pro politiku národně-socialistickou uvnitř i za hranicemi“. Volby nebyly volbami, protože nebylo z čeho vybírat, plebiscit měl otázku velmi podivnou, ale především nešlo nepodlehnout atmosféře. Už nebylo třeba teroru a falšování, stačil „morální tlak“. To však v žádném případě nesmí mít za následek podceňování výsledků. „Projevem vůle a projevem souhlasu zůstává, ať již byl získán jakýmkoliv prostředky a proveden jakýmkoliv způsobem.“ Takže přes všechny námitky dochází vlastně ke stejnému závěru jako Frucht.

Bilance: „Hnědé Německo – totální stát“

Konec roku je obvyklým obdobím souhrnů a pohledů zpět. Ferdinand Peroutka⁵² má jasno, pokud jde o hlavní událost roku 1933. „Rok, který právě končíme, zůstane pamětihodným v dějinách Evropy, neboť postavil do čela Německa onu velkou záhadu, která se jmenuje Hitler.“ Teprve daleko za ním zůstává trvajících hospodářská krize, maďarský revizionismus a slovenský separatismus. Důležitost Hitlerova nástupu je zřejmá, méně již to, co od něho vlastně můžeme očekávat, především v tak zásadní otázce, jako je budoucí soužití Německa s ostatními státy. „Mluví o míru, ale každý krok jeho režimu může být vykládán jako vědomá příprava na válku.“ Nikdo zatím nedokáže říci, co z toho myslí vážně, „která stránka v něm nakonec zvítězí“. Snad si i v Německu včas uvědomí, že hrozba pro evropské země není malá, v případě války může dojít i na „zhroucení celé západní civilizace“. Není možné si myslet, že by případná katastrofa nezasáhla Československo, tento rok nám naopak přinesl „největší zahraniční nebezpečí [...], jaké jsme dosud poznali“. „Léta nejbližší mají co napravovat.“

Leden byl navíc měsícem, v němž uplynul první rok Hitlerova kancléřství. Úkol shrnout změny uvnitř Německa připadl pochopitelně Rudolfu Fruchtovi, který tak učinil v několika komentářích, nejprve na začátku nového roku.⁵³ Těch změn byl podle něj přímo „nekonečný proud“, především ve společenském životě. „Nepřetržitý řetěz nových organizací a svazů spolu s půl třetím milionem úderníků spoutal národ železnými okovy, které se zdají trvalé.“ Již víme, že podle Fruchta není jejich trvalost dána jen jejich pevností, ale i postojem spoutaných, což opět dokazuje „největším triumfem“ režimu, jímž mu byl „nesporně 12. listopad, kdy se 40 milionů voličů přihlásilo pod prapor lomeného kříže“. Proto se nelze vůbec divit optimistickému ladění Hitlerova novoročního projevu, vždyť doma už „zašlápl všechny své odpůrce“. Komentář, napsaný přímo k roku trvání Hitlerovy vlády,⁵⁴ vyznívá velmi podobně. Opět se soustředí na

51 P – Co učiní Hitler se svým vítězstvím?, 14. 11., č. 570, s. 1.

52 Ferdinand Peroutka – Po neděli, 26. 12. 1933, č. 645, s. 1.

53 Dr. Rudolf Frucht – První výročí hitlerovství, 6. 1. 1934, č. 9, s. 1.

54 Dr. Rudolf Frucht – Hitlerovský režim do druhého roku, 3. 2. 1934, č. 60, s. 1.